Rahav

Rahav

Citind frumoasa istorisire din Iosua 2, inimile noastre se bucură odată mai mult constatând modul minunat în care Dumnezeu răsplăteşte din plin credinţa oamenilor. Rahav era o femeie canaanită; ea aparţinea unuia dintre popoarele păgâne destinate unei complete distrugeri în momentul când Israel avea să ia în stăpânire ţara. Deşi o femeie imorală, ea era animată de o credinţă vie şi se află pe lista celor ce au fost onoraţi pentru credinţa lor în Evrei 11.

Iată ce spune ea oamenilor veniţi să cerceteze ţara: „Ştiu că Domnul v-a dat ţara... Fiindcă am auzit cum, la ieşirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roşii" (Iosua 2.9-10). Acesta este limbajul credinţei: „Ştiu", şi nu „presupun" sau „nădăjduiesc." Credinţa vine în urma auzirii; la Ierihon toată lumea a auzit, însă numai Rahav a crezut — ea a avut credinţă — numai ea a ştiut. Să mai remarcăm şi caracterul individual al credinţei: „Ea zice: „Noi am auzit" dar nu şi: „Noi ştim", ci „Eu ştiu." Ea ştia că Iehova, Domnul, dăduse ţara aceasta lui Israel; ea ştia că o judecată sigură, aducătoare de distrugere, avea să cadă asupra ţării. De altă parte, Rahav pledează nu numai pentru salvarea propriei sale vieţi, ci adaugă: ‚juraţi-mi pe Domnul că veţi avea faţă de casa tatălui meu aceeaşi bunăvoinţă pe care am avut-o eu faţă de voi. Daţi-mi un semn sigur că veţi lăsa cu viaţă pe tatăl meu, pe mama mea, pe fraţii mei, pe surorile mele, şi pe toţi ai lor, şi că ne veţi scăpa sufletele de la moarte" (versetele 12-13). Cum răspunde Dumnezeu? îi reproşează o asemenea cerere? El ar fi putut să îi spună: „Rahav, tu vei fi salvată, dar credinţa ta nu este suficientă pentru salvarea familiei tale întregi." Însă iată că promisiunea lui Dumnezeu se răsfrânge peste „toată familia tatălui său" (versetul 18). Aceste cuvinte ne reamintesc asigurarea dată temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta!" (Faptele Apostolilor 16.31). Nu trebuie să înţelegem cumva din toate acestea că nu ar fi necesară credinţa personală. Din contră, ea este absolut trebuincioasă, dar Dumnezeu îngăduie ca credinţa unui singur om să întindă drepturile Sale asupra întregii case. Rahav nu înţelege prin acest cuvânt „casă" ceea ce, de regulă, înţelegem noi astăzi, unele persoane încercând a dovedi că nu ar fi existat copii în „casele" din Noul Testament (vedeţi Faptele Apostolilor 16.15; 16.31, 33, 34; 1 Corinteni 1.16; 16.15). Ei ar voi să spună cu aceas-ta că nu ar trebui să ducem şi pe copiii noştri acolo unde mergem noi spre a ne bucura de binecu-vântarea divină; nimic mai opus învăţăturii Scrip-turii şi harului suveran al lui Dumnezeu.

Când iscoadele au venit pentru a o scoate pe Rahav din cetate, departe de casa ocrotită datorită funiei cu fir cărămiziu, ei au scos afară „pe Rahav, pe tatăl său, pe mama sa, pe fraţii săi şi pe toţi cei ce erau la ea; au scos afară pe toţi cei din familia ei şi i-a aşezat afară din tabăra lui Israel" (6.23). Lui Dumnezeu Îi place să ne păstreze aminirea acestei femei, a credinţei căreia i s-ar fi putut răspunde ca altei femei canaanite: „O, femeie, mare este credinţa ta! Facă-ţi-se cum voieşti!" (Matei 15.28). Dumnezeu nu refuză binecuvântarea Sa pentru familiile noastre; din contră, dacă le luăm cu noi pentru a se bucura de această binecuvântare, facem dovada încrederii în puterea harului Lui; dacă nu-i luăm pe ai noştri cu noi înseamnă că nu cunoaştem sau nu credem în puternicul Lui har.

Mântuirea „întregii familii" nu era decât începutul răsplătirii pentru Rahav. Cunoaştem noi pe soţul şi pe fiul ei? La Ierihon era o prostituată, dar ce avea să devină în Israel? Ea s-a căsătorit cu Salmon (Matei 1.5), fiul lui Nahşon, domnitorul fiilor lui Iuda (1 Cronici 2.11), căpetenia seminţiei care a pornit prima să străbată pustia (Numeri 10.14). Astfel Rahav a intrat direct în linia de rudenie regală a lui Israel, în una din familiile cele mai onorabile, devenind unul dintre strămoşii lui Mesia; ea se numără chiar printre cele patru femei numite în genealogia Domnului.

Să ne mai oprim la un detaliu. Sora lui Nahşon, Eliseba (astăzi Elisabeta) s-a căsătorit cu Aaron, marele preot. Ce loc pentru o prostituată canaanită! Nora unui prinţ israelit, nepoata prin alianţă a unui mare preot, numită cu propriul ei nume în genealogia Mesiei, unde nu sunt citate nici chiar numele Sarei, Rebecăi şi Rahelei, menţionată şi pe lista celor ce s-au distins prin credinţa lor, în Evrei 11; în plus, Dumnezeu i-a dat un fiu, Boaz (putere), care a luat ca soţie pe Rut Moabita, de asemenea numită în genealogia Mesiei; Boaz şi Rut au fost străbunicii regelui David. Am mai putea vorbi şi de „marea răsplătire" primită de Rahav pentru cre-dinţa ei, amintindu-ne de acest pasaj din Psalmul 127.3: „Iată, fiii sunt o moştenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El."